

træningsinstitut, ligeledes i Geneve, om hvis oprettelse 17. plenarforsamling traf beslutning på dansk og norsk initiativ. Finansieringen af sidstnævnte ventes i første omgang at foregå af private midler og fonds, såsom Ford Foundation og vestlige fagforeninger.

Et nyt felt, der har fået tillagt særlig betydning i udviklingstiåret, er spørgsmålet om forbedring af boliger, byggeri og byplanlægning — et problem, der ud over sin umiddelbare sociale betydning også indvirker på mulighederne for at oprette effektive industrier i u-landene. Danmark har også fået sæde i det stående udvalg, der fra 1963 og fremover skal beskæftige sig med disse spørgsmål.

Det svenske resolutionsforslag vedrørende befolkningsvækst og økonomisk udvikling, der ikke kom til behandling under 16. plenarforsamling, blev i noget ændret form behandlet af 17. samling. Medforslagsstillere var foruden en del u-lande også Danmark og Norge. Ved afstemningen i plenarforsamlingen opnåede det vigtige afsnit, der beyndigede FN til efter anmodning fra medlemslande at yde teknisk bistand til nationale projekter og programmer vedrørende befolkningsspørgsmål, imidlertid ikke den nødvendige to tredjedels majoritet, medens resolutionens øvrige afsnit blev vedtaget.

Plenarforsamlingen bragte ikke nogen løsning på FN's alvorlige *finansielle* situation. Ganske vist må det betragtes som en styrkelse af FN, at forsamlingen med stort flertal vedtog en med bl. a. Danmark som medforslagsstiller fremlagt resolution, hvorved forsamlingen accepterede Den internationale Domstols vejledende udtalelse om, at udgifterne til de fredsbevarende operationer i Gaza og Congo bør betragtes som udgifter, der påhviler samtlige medlemslande. Endvidere vedtoges en resolution, ligeledes med Danmark som medforslagsstiller, om nedsættelse af et udvalg til udarbejdelse af en ny bidragsskala for fredsbevarende operationer. Men det virkelige problem er naturligvis at få pengene ind; og blandt dem, der stemte imod resolutionerne, var netop lande som Sovjet og

Frankrig, som hidtil har nægtet at bidrage til disse operationer. En realitetsbehandling i det hele af FN's finansielle situation blev udskudt til en speciel samling, der træder sammen i maj 1963.

Det betød en styrkelse af generalsekretærens embede, at forsamlingen med stort flertal imod Østblokkens stemmer vedtog en resolution om *sekretariatspersonalets* geografiske fordeling, der giver generalsekretæren mulighed for at opretholde og udbygge et effektivt og loyalt sekretariat.

I det foregående er korteligt fremdraget enkelte hovedtræk fra 17. plenarforsamling med særligt henblik på de spørgsmål, der indeholder politisk kontrovers. Om samlingsbehandlingen af en lang række problemer af økonomisk, social, kulturel og juridisk karakter må henvises til den udførlige fremstilling i det følgende.

17. plenarforsamling vedtog i alt 123 resolutioner. Deraf var kun 19 såkaldte majoritetsresolutioner, d. v. s. resolutioner der blev vedtaget på trods af nejstemmer. 32 resolutioner blev vedtaget uden nejstemmer (af disse var der 6 med kun én blank stemme) Endelig blev det store flertal, 72 vedtaget enstemmigt. På 16. samling var den tilsvarende fordeling af de 119 vedtagne resolutioner 23, 23 og 73.

Tallene kan vel siges at indicere et overvejende ønske om gennem forhandlinger at nå hen til udformning af resolutioner, der kan vedtages enstemmigt eller i alt fald uden nejstemmer. En vurdering af, om der her er tale om en tendens, måtte imidlertid forudsætte en nærmere analyse af en længere række plenarforsamlinger, samt betydningen af det stigende medlemstal, medlemmernes grupperinger, spørgsmålenes forskellige karakter m. v.

17. plenarforsamling var vel ikke rig på sensationer eller iøjnefaldende resultater; men dens arbejdsgang var god, og stort set var den præget af en mere nøgtern atmosfære og mere udbredt ansvarsbevidsthed end dens forgængere i 1960 og 1961. For det internationale samarbejde som helhed betød den et fremskridt, og FN gik styrket ud af den.